

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΤ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάνταις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτωβρίου τρίτη,
πέρουν κάθε σπηῆτι.

Χίλια τρακόσα πενήντα τρία,
νέο Κουδέρνο καὶ ἀπανταρία.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Ἐλάτε σεῖς στὰ πράγματα,
καὶ μ' ὅλα τὰ γεράματα
σεῖς πάλι σώσετέ με.

Α'.

Σεῖς μόνη βακτηρία μου,
σεῖς μόνη σωτηρία μου,
προσέλθετε κοντά μου.

Φ.—Τὴν εἶδες τὴν Κυδέρνησι τὴν Οἰκουμενική;
Π.—Τὴν εἶδα, καὶ μοῦ φάνηκε κάπως γεροντική.
Φ.—Τὸν εἶδες, Περικλέτο μου, τὸν ἓνα καὶ ἄλλον γέροντα,
ὅπου πρὸς δρᾶσιν τὸν καλοῦν τοῦ κράτους τὰ συμ-
[φέροντα;

Τὰ δόντια σ' ὅλους τρίξετε,
τὴν ἔνοπλον κηρύξετε
οὐδετερότητά μου.

Π.— Ἐστὸς σάλους τοὺς πολεμικοὺς
τοὺς εἶδα τοὺς πολιτικούς,
ὅπου πρὸ χρόνων ἔδρων.

Εὐελπὶς τὼρ ἀναπηδῶ,
ἀλλ' ἂν ἐνέσκηψε καὶ ἐδῶ
μεγάλῃ τρικυμῖα.

Καὶ σὰν Θεὸς ἐκ μηχανῆς
Ζαήμης ὁ περιφανῆς
Πρόεδρος τῶν Προέδρων.

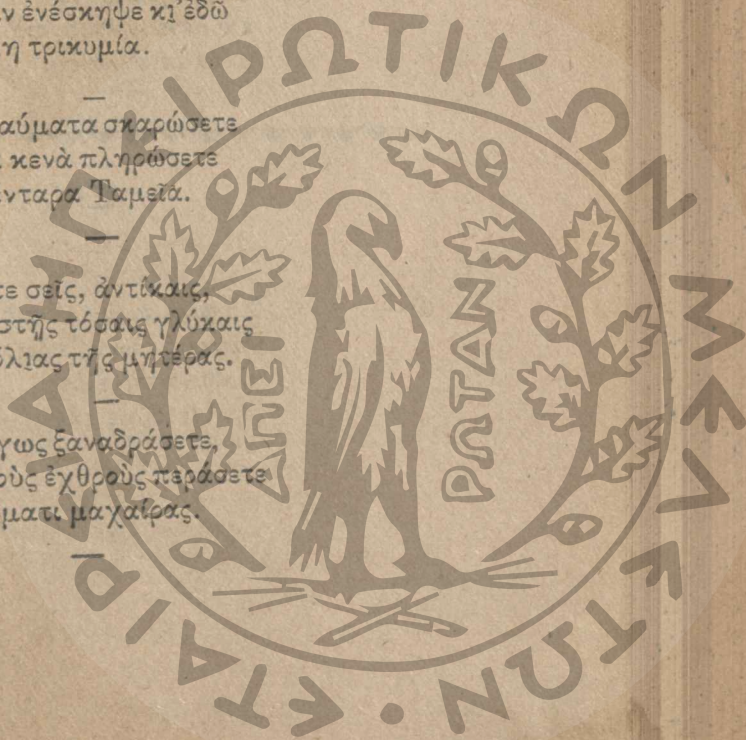
Σεῖς θαύματα σκαρῶσατε
καὶ τὰ κενὰ πληρῶσατε
καὶ ἀπάνταρα Ταμεῖα.

Φ.—Πατρίδος μέλος ἤχησε τὰ μάλιστα γλυκὺ
καὶ ἔτσ' ἡ Πατρίς ἐλάλησε στήν Οἰκουμενική.

Ἐλάτε σεῖς, ἀντίκαις,
μέσα στῆς τόσας γλύκαις
τῆς δόλιας τῆς μητέρας.

Ἐλάτε, νέοι γέροντες,
πολλὰς ἐλπίδας φέροντες,
καὶ βοηθήσετέ με.

Ἀφόγως ξαναδράσατε,
καὶ τοὺς ἐχθροὺς πέρασατε
ἐν στόματι μαχαίρας.

Τὰ πάντα κατορθώσετε,
γενναίως ξεπαθώσετε,
κι' ἄς σὰς βαστούν τὰ κότσα.

Νέας ἑδὸς χαράζετε,
καὶ μέρα νύκτα βράζετε
σὰν μούστος μὲς στὴ μπότσα

Φωνὴ δευτέρα δυνατώτερα.

Ὁ κόσμος ἀνησύχησε,
ὅταν δευτέρ' ἀπήχησε
μελίρρυτος φωνή,
ποῦ πάντας συγκινεῖ:

Με ξίφη γυμνωμένα
ἐμπρὸς μαζὶ μ' ἐμένα
καὶ σεῖς τὰ γεροντάκια.

Γράν κάσσαις ἄς κτυποῦν,
καὶ σπείθεις ἄς σκορποῦν
γεροντικά ματάκια.

Φόρα καινούρια πέρνω
μὲ τοῦτο τὸ Κουδέρνο
τῶν εὐσταλῶν γερόντων.

Σ' ὅλα τοὺς δοθῶ,
στὴν δρᾶσιν τοὺς ὠθῶ
τῶν γδοῦπων καὶ τῶν βρόντων.

Σ' ὅλους μαζὶ καὶ χώρια
φέρνει μιὰ στενοχώρια
συνθήκη Σερβική.

Σπουδῆς ἀτρύτου κόποι,
καὶ μένουν καιροσκόποι
κι' ἐν ἐπιφυλακῇ.

Β.

Φ. — Σύ, φίλε, ποῦ μ' ἐλπίδες
χάσκεις ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
ἀληθινὰ τὴν εἶδες
τὴν Οἰκουμένη;

Ὅμως ἐγὼ τὴν εἶδα,
κι' εἶχε κορμοστασιαῖς,
ποῦναι γι' ἄρματωσιαῖς
καὶ κοφτερὴ λεπίδα.

Νέο Κουδέρνο προσπερνᾷ
μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς σάλους,
κι' ὁ Θεοτόκης κυβερνᾷ
παπάδες καὶ δασκάλους

Εἶδα νὰ κάνῃ συντροφιά μὲ διάκους καὶ δεσπότες
κι' ἐξέστ' ἡ κτίσις πᾶσα,
κι' ἐκύτταξα κατὰ πληκτὸς ἀντὶ τῆς ρεδιγκότας
νὰ τοῦ φοροῦνε ράσσα.

Καμπάν' ἀκούω νὰ κτυπᾷ...
ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παπᾶ
καὶ διάκονο γκαστρωμένο;

Ποιὸς εἶδε τοῦτον τὸν καιρὸ
κι' ἐνα μας Κόντε λιγερὸ
μὲ ράσσα σκεπασμένο;

Κόντες κομφὸς ρασσοφορεῖ
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἀπορεῖ,
κι' ἐγὼ τοῦ λέω θλιβερά: καὶ μὲ τὰ παπαδίστικα
σ' εἶδα καὶ σὲ λυμπίστηκα.

Ποῦ τὸ πρῶτο του τὸ πάσο,
τῶν χαρίτων ἡ πηγὴ;
τώρα φαίνεται μὲ ράσσο
καὶ τοὺς πάντας εὐλογεῖ.

Τώρα πιά χωρὶς μεράκι
ἀρχινᾷ τὴν προσευχή του,
ἴσως καὶ καλογεράκι
νὰ γενῇ γιὰ τὴν ψυχὴ του.

Τὶ περίεργα συμβαίνουν καὶ παράξενα τρώντι
στῶν πολέμων τὴν ἀντάρα...
καὶ παπᾶς ἔγινες, Κόντη;
ἔτσι τᾶφερ' ἡ κατάρρα.

Κόντες ἔρχεται παπᾶς
σὲ πολέμων ἀστραπᾶς
κι' ἐπιστρατεῶν ἀγῶνας.

Τοῦτον ἱερεῖς ὑμνεῖτε
καὶ δασκάλαι πρόσκυνεῖτε
νῦν ἄει καὶ στοὺς αἰῶνας.

Ὅπως' στὸν Φάουσι τὸν γνωστὸν
χορὸς γερόντων σεδικιστῶν.

Χι χι χι τὰ γεροντάκια
μὲ τὰ κάτασπρα μουστάκια,
ποῦ τὰ πῆραν ἀπ' ἐδῶ, ποῦ τὰ πῆραν ἀπ' ἐκεῖ
γιὰ τὴν Οἰκουμένη.

Στρατοὶ ξένοι ροβολοῦν,
καὶ στὰ πράγματα καλοῦν
τοὺς ἐβδομηντάρηδες
νὰ τοὺς κάνουν Ἀρηδες.

Καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερὸ
πέρνουν τῶρ' ἀπὸ τὸ χέρι
τοῦ Κρητικὰ τοῦ Λευτέρη.

Χι χι χι τὰ γεροντάκια
μὲ τὰ κάτασπρα μουστάκια,
ὅπου ξανανεῖδουν τώρα
καὶ τὴν πρώτη πέρνουν φόρα.

Χι χι χι τὸ Κορφιοτάκι,
κοτσονάτο γεροντάκι,
ποῦ κινδύνους θ' ἀψηφίσῃ
καὶ τὴν ἀφογον θ' ἀφήσῃ.

Ὑπουργὸς καὶ τῶν γραμμάτων
κι' ὅλων τῶν Γραμματικῶν,
Ὑπουργὸς καὶ τῶν πραγμάτων
τῶν Ἐκκλησιαστικῶν.

Καὶ τοῦ λέν: χι χι προχώρει
μὲ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ

καὶ Δεσποτικαῖς λαμπάδες
Ζώνει καὶ σπαθὶ στὴ μέση,
κι' ἐπιστράτους θὰ καλέσῃ
καὶ δασκάλους καὶ παπάδες.

Χι χι χι καὶ τὸ Παλλάκι,
ποῦχει τὸ χρυσὸ μαλλάκι.
Κι' ἡ ματιὰ νεανική,
φλὸς ἐφῆδου κι' ἡ καρδιά,
βγαίνει καὶ στὴν Ἀττική,
βγαίνει καὶ στὴν Ἀρκαδία.

Τέτοια λένε τὸ Παλλάκι,
ποῦχει τὸ χρυσὸ μαλλάκι.
Τώρα θέμιδος ἦν ἡ
μὲς στὸ χέρι μου κρατῶ,
καὶ γιὰ τὴν Συγκοινωνία
πέρνω δρόμο δυνατό.

Ἐχὼ μάτι σὰν λεπίδι,
νέος εἶμαι στὴ δουλειά,
καὶ τοῦ νέου Διαμαντιδῆ
θὰ τοῦ βάλω τὰ γαλαζία.

Χι χι χι καὶ τὸ Παλλάκι,
ποῦχει τὸ χρυσὸ μαλλάκι,
κι' εἶναι πάντα λατρευτό
σ' Ἀρκαδία κι' Ἀττική,
καὶ τὸ δάλανε κι' αὐτὸ
μὲς στὴν Οἰκουμένη.

Στέκει ντοῦρο σάν κολῶνα,
ἔχει στήθη πρὸς ἀγῶνα
πάντοτ' ἐξωθούμενα.

Δράσεις μελετᾷ καινούριας,
ἔχει κᾶπποτε καὶ φούριας
στὰ καλὰ καθούμενα.

Ἴδιος καὶ στήν Ἐξουσία
ρίχνει καθεμιὰ φενάκη,
καὶ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ

ἔχει καὶ μιὰ φαντασία,
ὅπου βλέπει τὸν Μπενάκη
Ροθεσπιέρο τρομερό.

Ὅμως εἰς αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
ποῦ δὲν βλέπεις παρὰ πόνους
καὶ προυγγιὰ σακάτικα

Λένε κι' οἱ Πρωθυπουργοὶ
πῶς θ' ἀφήσουν τὴν ὀργή
καὶ τὰ φεγγαριάτικα.

Κι' ὁ Δραγούμης ὁ πρεσβύτης σεβαστὸς συγκυβερνήτης.

Χι χι χι τὸ Δραγουμάκι,
ὅπου τοῦλθε λουκουμάκι
Υπουργεῖον θελκτικὸν
σάν τῶν Οἰκονομικῶν.

Γέρων ἀληθῶς ὠραίος,
ὅπου τοῦτυχε μοιραίως
θησαυροφυλάκιον.

Ὅπως κι' ἄλλοτε γεμάτους
βλέπει πίνακας τοῦ κράτους,
μὰ κενὸν πινάκιον

Πρὸ κενῶν ταμείων στέκει,
ποῦ σάν πρῶτα θησαυροί;
μ' ἓνα Μάνλιχερ τουφέκι
ψάχνει δανεικὰ νὰ ἔρῃ.

Ποῦ πηγαίνεις πλήρης θάρρους
μέσ' στὰ πλούτη μας αὐτά;
μήπως κυνηγᾷς Βουλγάρους;
ὄχι, κυνηγῶ λεφτά.

Χι χι χι τὸ Στεφανάκι,
ποῦ μὲ κᾶτασπρο πανάκι
ἀρμενίζει μέσ' στὸν πλοῦτο
καὶ φωνάζει: τεῖναι τοῦτο!
καὶ τὴν κάθε μυῖγα σφίγγει
μήπως καὶ τῆς βγάλη ξύγκι.

Τί τραβοῦνε τὰ Ντοβλέτια,
κι' ἔχουν καταντήσει τέτοια
τὰ χαρτοφυλάκια.

Ποῦ χωρὶς ἐπιφυλάξεις
σοῦρχεται νὰ τ' ἀνταλλάξῃς
μὲ φακῆς πινάκια.

Τοῦτο βλέπουνε τὸ χάλι
κι' οἱ συγκυβερνῶντες κι' ἄλλοι,
καὶ λευκάζει πρὶς πολὺ κι' ἡ χιονάτ' ἡ κόμη των

μὲ τὴν ἔνοπλον ἀλκήν
καὶ τὴν οἰκονομικὴν
τὴν ἀνοικονόμητον.

Ἔως πότε, γεροντάκια, μόν' ὁ Κρητικὸς ὁ πάνυ
τὸν πολέμαρχο θὰ κάνῃ;
Ἐμπρός, γίγαντες γιγάντων,
ἦλθε τώρα τέλος πάντων
κι' ἡ δική μας ἡ σειρά.

Καὶ μὲ βλέμμα φλογοδόλον
ξιφουλκήσωμεν καθ' ὅλων,
ποῦ δὲν δίνουνε παρᾶ.

Ἄλλω δύο στρατιώτας, τοῦ καθήκοντος ἱππότης.

Τοῦ Ναυτικοῦ μας φάλλω
κι' ἐγὼ τὸν Κουντουριώτη,
μιὰ κορυφή μας πρώτη
καὶ Ναύαρχο μεγάλο.

Τίτλους ἀξιωματῶν
αὐτὸς τί νὰ τοὺς κάνῃ;
κλεινῶν κατορθωμάτων
τὸν ἔστεφε στεφάνι.

Θαλάσσης πολυδόξου καμπόσοι γέρο λύκοι
μακροὺς ὕμνοῦν ἀγῶνας,
καὶ λένε πῶς κι' ὁ Παῦλος ἐδέχθ' Ὑπουργιλίκι
γιὰ χάρι τῆς Κορώνας.

Νὰ κι' ὁ τῶν ὅπλων ἀγαστὸς,
ὁ Γιαννακίτσας ὁ πιστὸς
καὶ σῶφρων στρατιώτης.

Ὅντως γενναῖος μαχητής,
μὰ καὶ πρὸ χρόνων Βουλευτής
καὶ ρήτωρ ἐν τοῖς πρώτοις.

Κόβει καλὰ μὲ τὸ σπαθί,
κόβει καὶ μὲ τὴν γλῶσσα,
καὶ τοῦπρεπε νὰ τιμηθῇ
γι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα.

Ὀλέγους στόχους κᾶνω κι' ἐγὼ γιὰ τὸν Σμπολένσκη τὸν Στρατηγό.

Ὁ κόσμος τότε, στρατηγέ, σὲ χρόνια ντροπιασμένα
τραγὸ τραγοῦδ' ἠρωϊκὸ τραγοῦδ' ἔσες γιὰ σένα.
Ὁ κόσμος ἐσηκώθηκε τραγοῦδι νὰ σοῦ πῇ
ὅταν στῆς μαύρης συμφορᾶς ἐκείνῃ τὴν ντροπὴ
ἀντίκρυσαν τὰ μάτια του καὶ κάποιο δάφνης κλώνο,
κι' ἐλάφρως τὴν λύπη του καὶ τὸν βαρὺ τὸν πόνο.

Κι' ἂν ἔφθασαν καιροὶ χαρᾶς, κι' ἂν ἦλθαν δόξης χρόνοι,
κι' ἂν ἤχους νίκης ἤχησαν πανάγια τεμένη,
κι' ἂν ἔστεφάνωσαν πολλοὺς μεγάλους δάφνης κλώνοι,
μὰ κι' ὁ δικός σου μέσ' σ' αὐτοὺς ἀμάραντος θὰ μένῃ.